

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/303/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513227060
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:1513227060.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: G. H., o zaplatenie 37.292,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. septembra 2015, č.k. 11C/64/2014-78, takto

rozhodol:

Odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti odmieta.

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - zamietajúcej časti (výrok II.) a v časti výroku I. o lehote plnenia p o t v r d z u j e .

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva .

odôvodnenie:

1. Napadnutým v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 27.163,62 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 26.989,39 eur od 17.01.2012 do zaplatenia a to v splátkach po 200,- eur mesačne, vždy do konca príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do vyrovnania dlhu, pričom omeškanie s plnením jednej splátky, má za následok zročnosť celého plnenia. V ostatnej žalobu zamietol s tým, že si vymienil, že o trovách konania bude rozhodnuté do 30dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 37.292,80 eur (istina, úrok z úveru, úrok z omeškania, poplatky), riadneho úroku vo výške 5,49 % p. a. zo sumy 23.876,35 eur (istina) od 30.05.2013 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8,50 % p. a. zo sumy 30.438,60 eur (istina + riadny úrok + poplatky) od 30.05.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania dôvodiac, že strany sporu uzatvorili dňa 20.06.2008 Zmluvu o poskytnutí úveru č. XXXXXX (ďalej len "Zmluva"), na základe ktorej došlo k poskytnutiu úveru žalovanému vo výške 69.707,23 eur (2.100.000,- Sk) za účelom kúpy nehnuteľnosti. Zmluvné strany sa dohodli, že úveru bude úročený úrokovou sadzbou 5,49 % p. a.. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala výšku 5,69 %. Zmluvné strany sa dohodli, že dlžník splatí úver najneskôr do 30 rokov od termínu jeho dočerpania v mesačných splátkach vo výške 395,35 eur (11.910,40 Sk) splatných k 15. dňu každého mesiaca. Predmetný úver bol zabezpečený záložným právom, predmetom ktorého bola nehnuteľnosť a to byt č. XX, 6. p. vchod F. XX, B., v bytovom dome súp. č. XXXX na parc. č. CKN č. XXX a podiel XXX/XXXXX na spoločných častiach a zariadeniach domu zapísaný na LV č. XXXX podľa výpisu zo dňa XX.XX.XXXX, vydanom správou katastra pre Hlavné mesto SR B. v katastrálnom území XXX XXX X. (ďalej ako "nehnuteľnosť"). Záložné právo bolo zriadené na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. XXXXXX/ZaI/X zo dňa XX.XX.XXXX. Vzhľadom na to, že žalovaný

sa dostal do omeškania so splácaním úveru žalobca listom - Posledná výzva na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 27.02.2011, žalovaného vyzval na zaplatenie dlžnej čiastky pod hrozbou zosplatnenia celého úveru, v prípade ak nedôjde k jej úhrade. Keďže ani po tejto výzve žalovaný dlžnú čiastku neuhradil, žalobca listom - Oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 17.01.2012 úver ku dňu 16.01.2012 zosplatnil. V nadväznosti na uvedené žalobca pristúpil k výkonu záložného práva zavkladovaného dňa 14.07.2008 pod č. V XXXXX/XXXX záložnou zmluvou, pričom ako spôsob jeho výkonu si zvolil dražbu. Dňa 24.10.2012 spoločnosť L. a.s., vydražila predmetnú nehnuteľnosť za 49.300,- eur, pričom po uspokojení nákladov dražby a odmeny dražobnej spoločnosti spolu vo výške 1.864,41 eur, uspokojení prednostného záložcu Spoločenstva vlastníkov bytov vo výške 3.875,62 eur bol na úhradu pohľadávky žalobcu zo zmluvy poukázaný od dražobnej spoločnosti zvyšok výťažku dražby vo výške 43.559,97 eur. Uvedená suma bola prednostne zaúčtovaná na istinu úveru vo výške 67.436,32 eur, čím sa výška istiny znížila na sumu 23.876,36 eur. Ku dňu 29.05.2013 celkový zostatok v sume 37.292,80 eur pozostával z istiny vo výške 23.876,35 eur, riadneho úroku v zmysle zmluvy v sume 6.501,93 eur, úrokov z omeškania v sume 6.854,20 eur a poplatkov v sume 60,32 eur. V doplnení žaloby žalobca uviedol, že istina vo výške 23.876,35 eur predstavuje nezaplatenú časť poskytnutého úveru vo výške 69.707,23 eur (2.100.000,- Sk). Nezaplatené riadne úroky vo výške 6.501,93 eur boli účtované odo dňa prvého čerpania finančných prostriedkov za obdobie od 20.06.2008 do 29.05.2013. Základom pre výpočet riadneho úroku bol aktuálny zostatok na úverovom účte (t.j. aktuálna výška čerpaného úveru). Úroky z omeškania vo výške 6.854,20 eur boli počítané z nedoplatkov na splátkach a riadnych úrokoch, ktoré boli splatné k 15. dňu kalendárneho mesiaca, resp. po uplynutí 30 dní. Prvýkrát sa žalovaný dostal do omeškania s platením splátky splatnej k 16.02.2009. Jednotlivé sumy úrokov z omeškania, obdobie ich účtovania, percentuálna sadzba a základ pre ich výpočet vyplýva z predloženej špecifikácie pohľadávky. Nezaplatené poplatky vo výške 60,32 eur predstavujú neuhradený poplatok za vedenie účtu za obdobie od marec 2011 do mája 2013 vo výške 2,32 eur mesačne (26 x 2,32 eur) účtovaný podľa čl. IX. Bod 2 písm. c/ Zmluvy o poskytnutí úveru č. XXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, resp. sadzobníka poplatkov žalobcu.

3. Žalovaný nespochybnil, že uzatvoril so žalobcom Zmluvu o hypotekárnom úvere, ktorý slúžil na financovanie nehnuteľnosti bližšie určenej v žalobe. Vzhľadom na vznik finančnej krízy stratil zamestnanie a nemohol plniť svoje ďalšie záväzky riadne a včas. Následne na podnet žalobcu predmetná nehnuteľnosť (byť na F.), ku ktorej sa vzťahuje aj ďalší úver viazaný na poskytnutý hypotekárny úver bola vydražená. Poukázal na to, že nikdy nerobil žiadne obštrukcie, či už vo vzťahu k žalobcovi, alebo dražobnej spoločnosti. Nehnuteľnosť však bola dražená v období najnižších cien nehnuteľností, ktoré spôsobila už spomínaná finančná kríza a taktiež bola zrejme jej cena "vdaka" uvedenému popisu minimalizovaná na úroveň, ktorú byty v danej lokalite nemohli mať, keďže sa jedná o zrekonštruovaný panelový dom, obľúbenú a tichú lokalitu X.. Má snahu o nápravu vzniknutej situácie, taktiež sa snažil komunikovať aj so žalobcom. Zo strany žalobcu mu bol v čase podpisu zmluvy poskytnutý aj ďalší produkt - povolené prečerpanie, taktiež cca pred rokom bol predmetom súdneho sporu, v ktorom uzatvorili súdny zmier a svoje záväzky si riadne plní v zmysle dohodnutých pravidiel.

4. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že strany sporu uzatvorili dňa 20.06.2008 Zmluvu o poskytnutí úveru č. XXXXXX (ďalej len "Zmluva"), na základe ktorej došlo k poskytnutiu úveru vo výške 69.707,23 eur (2.100.000,- Sk) za účelom kúpy nehnuteľnosti. Zmluvné strany sa dohodli, že úveru bude úročený úrokovou sadzbou 5,49 % p. a. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala výšku 5,69 %. Zmluvné strany sa dohodli, že dlžník splatí úver najneskôr do 30 rokov od termínu jeho dočerpania v mesačných splátkach vo výške 395,35 eur (11.910,40 Sk) splatných k 15. dňu každého mesiaca. Predmetný úver bol zabezpečený záložným právom, predmetom ktorého bola nehnuteľnosť a to byt č. XX, X. p. vchod F. XX, B., v bytovom dome súp. č. XXXX na parc. č. CKN č. XXX a podiel XXX/XXXXX na spoločných častiach a zariadeniach domu zapísaný na LV č. XXXX podľa výpisu zo dňa XX.XX.XXXX, vydanom správou katastra pre O. mesto SR B. v katastrálnom území XXX XXX X. (ďalej ako "nehnuteľnosť"). Žalobca listom - Oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 17.01.2012, úver ku dňu 16.01.2012 zosplatnil. V nadväznosti na uvedené žalobca pristúpil k výkonu záložného práva zavkladovaného dňa 14.07.2008 pod č. V XXXXX/XXXX záložnou zmluvou, pričom ako spôsob jeho výkonu si zvolil dražbu. Dňa 24.10.2012 spoločnosť L. a.s., vydražila predmetnú nehnuteľnosť za 49.300,- eur, pričom po uspokojení nákladov dražby a odmeny dražobnej spoločnosti spolu vo výške 1.864,41 eur, uspokojení prednostného záložcu Spoločenstva vlastníkov bytov vo výške 3.875,62 eur bol na úhradu pohľadávky žalobcu zo Zmluvy poukázaný od dražobnej spoločnosti zvyšok výťažku dražby vo výške 43.559,97 eur. Z predloženej špecifikácie pohľadávky bolo zistené, že ku dňu zosplatnenia 16.01.2012 záväzok žalovaného pozostával z nesplatených častí istiny vo výške vo

výške 23.876,36 eur (pôvodná istina 67.436,32 eur po následnom znížení o zvyšok výťažku dražby vo výške 43.559,97 eur), z nezaplateného splatného zmluvného (riadneho) úroku vo výške 3.089,84 eur, z nezaplateného splatného úroku z omeškania vo výške 174,23 eur a z nezaplatených splatných poplatkov vo výške 23,20 eur.

5. Za aplikácie ust. § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4 zmluvu uzatvorenú medzi účastníkmi dňa 20.06.2008 posúdil súd prvej inštancie ako zmluvu spotrebiteľskú a právne vzťahy účastníkov posudzoval podľa Občianskeho zákonníka, účinného ku dňu uzavretia zmluvy.

6. Na základe vykonaného dokazovania a po právnom posúdení veci mal súd za preukázané, že žalovaný hypotekárny úver poskytnutý mu žalobcom na základe zmluvy zo dňa 20.06.2008 nesplácal riadne a včas. Porušil tým svoju zmluvnú povinnosť a preto žalobca v súlade so zmluvou využil svoje oprávnenie a vyhlásil úver za splatný v celom rozsahu ku dňu 16.01.2012 a dôvodne žiadal od žalovaného okamžité splatenie celého dlhu. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné. Žalobca sa teda opodstatnene domáhal od žalovaného zaplataenia nesplatenej istiny úveru vo výške 23.876,36 eur, nezaplateného splatného kapitalizovaného zmluvného úroku vo výške 5,49 % ročne podľa článku III. bod 1. zmluvy o poskytnutí úveru vo výške 3.089,84 eur, nezaplatenej časti bankových poplatkov ku dňu zosplatenia vo výške 23,20 eur a kapitalizovaných úrokov z omeškania ku dňu zosplatenia vo výške 3174,23 eur. Vo zvyšku považoval žalobu za nedôvodnú s odkazom na záver odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R59/1998, z ktorého vyplýva, že veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Z uvedeného dôvodu má preto žalobca ako veriteľ právo na zaplataenie dohodnutého úroku z úveru iba do 16.01.2012, t. j. do dňa, kedy prehlásil úver za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne mu nevzniká právo na zaplataenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba úroku z omeškania. V predmetnej veci súd preto uzavrel, že z ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98) vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria žalobcovi len do splatnosti dlhu. Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpil k tomu, že dlh zosplatal, potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Pokiaľ ide o kapitalizovaný úrok z omeškania vyčíslený žalobcom k 29.05.2013 vo výške 6.854,20 eur, počítaný z nedoplatkov na splátkach i na riadnych úrokoch do 29.05.2013, súd priznal žalobcovi len do splatnosti úveru 16.01.2012 vo výške 174,23 eur, nakoľko následne bol preukázateľne vypočítaný aj zo sumy riadnych úrokov, na ktoré podľa vyššie uvedeného žalobcovi po 16.01.2012 už nárok nevznikol. Za nasledujúce obdobie súd tak priznal úrok z omeškania vo výške 8,50% (v zmysle žaloby) zo sumy 26.989,39 eur (istina + riadny úrok + poplatky - 23.876,35 eur + 3.089,84 eur + 23,20 eur = 26.989,39 eur) od 17.01.2012 do zaplataenia. Keďže i za obdobie od 17.01.2012 do 29.05.2012 boli úroky z omeškania uplatnené žalobcom v žalobe (ale z vyššej sumy) ako kapitalizované úroky z omeškania nedošlo k prekročeniu podaného návrhu, čo je v zmysle procesných predpisov neprípustné. K tomuto postupu súd pristúpil z dôvodu, že zo špecifikácie predloženej žalobcom nebolo možné sumu kapitalizovaného úroku z omeškaniu ku dňu 29.05.2013 zo sumy zníženej o riadny úrok z úveru jednoznačne a konkrétne určiť. Na základe uvedeného preto súd priznal žalobcovi nárok na zaplataenie nesplatenej časti istiny úveru vo výške 23.876,35 eur, kapitalizované dohodnuté zmluvné úroky vo výške 3.089,84 eur vrátane nezaplatených splatných bankových poplatkov ku dňu zosplatenia vo výške 23,20 eur, kapitalizované úroky z omeškania ku dňu zosplatenia úveru vo výške 174,23 eur celkom sumu vo výške 27.163,62 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50% (v zmysle žaloby) zo sumy vo výške 26.989,39 eur od 17.01.2012 do zaplataenia. V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú teda zamietol. Lehotu na splnenie povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím určil súd podľa § 160 ods.1 O.s.p. vzhľadom na sociálne pomery žalovaného, predovšetkým jeho reálny príjem tak, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určil vo výroku tak, že omeškание s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Mal za to, že vykonanie plnenia v splátkach, nebude mať negatívny dopad na majetkovú sféru žalobcu a nezhorší jeho pomery, ale vytvorí reálny predpoklad na zaplataenie dlhu. Súčasne si vymienil, že o trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v zmysle § 151 ods.3 O.s.p..

7. Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p. (nesprávnosť skutkových a právnych záverov) namietal, že súd prvej inštancie nesprávne na právne vzťahy účastníkov založené zmluvou o poskytnutí hypotekárneho

úveru zo dňa 20.06.2008 aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho mu nepriznal zmluvné úroky po vyhlásení mimoriadne splatnosti úveru, ku ktorému došlo dňa 16.01.2012, pretože podľa jeho názoru, správne mali byť na daný právny vzťah aplikované príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka. Účelom predmetnej zmluvy bola kúpa nehnuteľností, preto ide o klasický úverový vzťah podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, teda zmluva o úvere je absolútnym obchodom a je komplexne upravená v Obchodnom zákonníku, čo vyplýva nielen zo zákonných ustanovení, ale aj z ustálenej judikatúry, v súvislosti s čím poukázal na rozhodnutia iných odvolacích súdov, ako aj na odborný článok „Spotrebiteľ v exekučnom konaní“, na ktorý odkazovali aj súdy pri svojom rozhodovaní. Podľa jeho názoru, si súd prvej inštancie zamenil pojmy splatenie úveru a zosplatenie úveru. Splatením sa rozumie jeho vrátenie veriteľovi spolu s úrokmi, ktoré plnia funkciu odplaty a splatením zaniká nárok veriteľa. Je potrebné rozlišovať funkciu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania, pretože ide o dva rozdielne inštitúty. Treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a na úrok z omeškania. Na podporu argumentu, že po zosplatení úveru nezaniká nárok veriteľa na zmluvné úroky, poukázal na názor profesorky JUDr. H. H., DrSc. prezentovaný v komentári k § 506 Obchodného zákonníka, s ktorým sa stotožnil aj profesor Suchoža. Je nelogické a právne neodôvodniteľné, aby vyhlásením mimoriadne splatnosti strácal veriteľ nárok na zmluvne dohodnutý úrok z používania peňazí. Ak veriteľ poskytne dlžníkovi finančné prostriedky a ten ich je oprávnený využívať a požívať z nich plody, nie je logické, prečo by o tieto mal prísť. Namietal tiež, že súd prvej inštancie povolil žalovanému dlžnú sumu splácať v splátkach po 200,- eur mesačne na základe jeho zlej finančnej situácie. Žalovaný svoje tvrdenia nepreukázal. Mesačné splátky 200,- eur sú zjavne neprimerané dlžnej sume a nevytvárajú reálny predpoklad na zaplatenie dlhu (ako uvádza v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie), ale znamená to jeho nevyožiteľnosť. Splátky úveru pred omeškaním dlžníka boli podstatne vyššie. Argument, že žalovaný spláca v súčasnej dobe aj iné dlhy, nie je dôvodom na to, aby bol znevýhodňovaný vo forme neprimerane nízkych splátok. Navrhoval odvolaciemu súd, aby na základe jeho námietok, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 609,55 eur.

8. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu, toto nepovažoval za dôvodné. Podľa jeho názoru súd pri svojom rozhodnutí objektívne zvažil všetky okolnosti prejednávaneho prípadu a správne podľa jeho názoru na vzťah založený zmluvou o hypotekárnom úvere aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že dôvodom jeho platobnej neschopnosti bola vzniknutá finančná kríza, s čím súvisela na jeho strane strata perspektívneho zamestnania, dôsledkom čoho bolo, že nebol schopný splácať svoje záväzky voči žalobcovi. Nebolo to teda zapríčinené jeho konaním. Prácu si intenzívne hľadal, no napriek jeho snahe sa mu nepodarilo zabezpečiť si dostatok finančných prostriedkov na vyriešenie daného stavu. V následnom období vyhlásil žalobca úver za splatný a cca v októbri 2012 bola jeho nehnuteľnosť vydražená, v súvislosti s čím poukázal na to, že to bolo práve v období, keď ceny nehnuteľností boli na trhu najnižšie za veľmi dlhé obdobie. Tým, že sa nehnuteľnosť vydražila, čiastočne sa znížil aj jeho záväzok voči žalobcovi. Ďalej poukazuje na priebeh dražby a okolnosti, za ktorých došlo k dražbe, napriek ktorým žalobca trvá na nezmyselných úrokoch z úrokov a nerefektuje žiadnym spôsobom na situáciu na trhu, či právo na individuálne posudzovanie každého prípadu a odvoláva sa na iné rozhodnutia, ktoré s týmto konaním žiadnym spôsobom nesúvisia. Napriek jeho správaniu, ako aj tomu, že svoj dlh uznal, čo do nevrátenej istiny a tiež aj tomu, že sa katastroficky zhoršila jeho životná situácia, čo má negatívny dopad aj na jeho zdravotný stav, žalobca spochybňuje tiež výšku určených splátok. Súd správne pri svojom rozhodnutí bral do úvahy jeho finančnú situáciu, že nie je schopný pri svojom príjme splácať viac, dokonca aj súdom určená splátka je vysoká, napriek tomu žalobca spochybňuje vymožitelnosť záväzku. Aj exekúcie, ktorým v súčasnosti čelí, vznikli len vďaka jeho snahe v minulosti vyrovnať svoje záväzky u žalobcu. Iné záväzky medzičasom už vyrovnal, z čoho vyplýva, že má reálny záujem splatiť aj túto pohľadávku. Keďže v inom súdnom konaní, ktoré viedol pred Okresným súdom Bratislava V. s totožným žalobcom, kde došlo medzi ním a žalobcom k zmieri, pričom žalobcu zastupoval rovnaký právny zástupca, logicky predpokladal, že o jeho majetkovej situácii žalobca všetko vie, rovnako tak o tom, že zo zmiere vyplývajúce splátky 150,- eur mesačne riadne splácal. Veľmi dobre si uvedomuje, že v prípade porušenia svojej platobnej disciplíny, by mu hrozilo zosplatenie dlhu a s ním súvisiace ďalšie kroky vedúce k likvidácii akejkolvek šance na jeho ďalší, ako tak prijateľný život. Práve takto vzniknutú situáciu pre prípad nepovolenia splátok považuje za vedúcu k ťažkej vymožitelnosti dlžnej čiastky, keďže nevlastní žiaden majetok, nehnuteľnosti, ani veci vyššej hodnoty.

9. Žalobca vo svojej písomnej reakcii na vyjadrenie žalovaného k podanému odvolaniu, ním uvádzané argumenty nepovažoval za relevantné. Trval na podanom odvolaní. Dlžník je povinný plniť si svoje

záväzky v súlade s úverovou zmluvou. Žalobca uplatnil len zákonný nárok vyplývajúci mu zo záväzkového vzťahu so žalovaným. V prípade nízkej splátky v pomere k dlžnej sume, dochádza k neprimeranej dĺžke splácania úveru. Navyiac, splátky úveru boli predtým vyššie. Skutočnosť, že žalovaný spláca iné úvery, nie je dôvodom na to, aby bol žalobca znevýhodnený vo forme neprimerane nízkych splátok. Odvolávanie sa na finančnú krízu, nie je relevantným argumentom.

10. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p. v znení neskorších predpisov.

11. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

12. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

13. Odvolací súd, ktorý pristúpil k rozhodovaniu v tejto veci po 01.07.2016, postupoval v odvolacom konaní v súlade s prechodným ustanovením § 470 ods. 1 CSP podľa tohto zákona, pričom v súlade s § 470 ods. 2 CSP posudzoval procesné podmienky podľa právneho stavu existujúceho v čase rozhodnutia veci súdom prvej inštancie a odvolania podaného za platnosti a účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.). Odvolací súd tak rešpektuje základné princípy CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov a naplnenie princípu právnej istoty odvolacieho konania, ktoré začalo za platnosti a účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok 2 ods. 1, 2 CSP).

14. Predtým, ako odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu, najskôr skúmal podmienky prípustnosti odvolania z hľadiska spôsobilého predmetu odvolania (§ 201 O.s.p. - teraz § 355 CSP).

15. Odvolanie žalobcu smerovalo proti celému napadnutému rozsudku, teda proti všetkým jeho výrokom. Odvolanie je prípustné proti rozsudku, avšak strana môže podať odvolanie iba proti takému rozsudku, ktorým jej bola spôsobená určitá ujma, teda ktorý bol vydaný v jej neprospech. Pokiaľ žalobca podal odvolanie aj proti vyhovujúcej časti rozsudku (výrok I.), bolo potrebné jeho odvolanie v tejto časti považovať za odvolanie, ktoré bolo podané osobou, ktorá na odvolanie nie je oprávnená (§ 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. - teraz 386 písm. b/ CSP). Z uvedených dôvodov, preto odvolací súd odvolanie žalobcu v časti, ktorou smerovalo proti vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie odmietol.

16. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie v jeho zostávajúcej časti podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

17. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho ďalších napadnutých častiach (o lehote plnenia povinnosti a v jeho zamietajúcej časti) je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

18. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/, rovnako ani podľa písm. b/ uvedeného ust. CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k odňatiu možnosti stranám sporu konať pred súdom, od 01.07.2016 k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nebola zistená ani žiadna tzv. iná vada konania, spôsobilá viesť k záveru, že jej následkom došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci.

19. Posúdením zostávajúceho obsahu odvolania, považoval odvolací súd za podstatné odvolacie námietky žalobcu, a to jeho tvrdenia o tom, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď na právny vzťah medzi stranami založený zmluvou o úvere, aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka napriek tomu, že zmluva o úvere je absolútnym obchodno-právnym vzťahom, podriadeným režimu Obchodného zákonníka. V nadväznosti na to, dospel tiež k nesprávnemu záveru, že po zosplatnení

úveru, zanikol nárok žalobcu na zmluvné úroky. Namietal tiež nedôvodnosť stanovenia dlhšej lehoty (v splátkach) na splnenie dlhu, na zaplatenie ktorého bol žalovaný zaviazaný. Súd prvej inštancie sa podľa neho tiež dostatočne nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, nesprávnosť ktorých skutkových a právnych záverov, viedla podľa jeho názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie, uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. - teraz § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP.

20. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 132 O.s.p. (teraz § 191 CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor. Odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., možno teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na nesprávnosť ktorého je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

21. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

22. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP (do 30.06.2016 podľa § 132 O.s.p.) a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď zmluvu uzatvorenú medzi stranami posúdil ako spotrebiteľskú, na ktorú dopadá aplikácia Občianskeho zákonníka. Rovnako správne posúdil, že žalobcovi neprináleží nárok na zmluvné úroky, ktoré tento uplatňoval aj za obdobie po zosplatnení úveru, s poukazom na čo, žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol. Žalobcom produkované odvolacie námietky v tomto smere sú v zásade totožné s námietkami, ktoré žalobca prezentoval už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku. V konečnom dôsledku súd prvej inštancie vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci nepochybil ani v tom smere, keď žalovanému povolil splácať dlh v splátkach (§ 160 ods. 1 O.s.p.). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP (do 30.6.2016 podľa § 157 ods. 2 OSP). Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

23. Na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd dodáva nasledovné:

24. Predmetom posudzovanej veci je nárok žalobcu na zaplatenie zostatku nesplatenej istiny, zmluvného úroku, poplatkov a úroku z omeškania, majúci pôvod v zmluve o hypotekárnom úvere, uzatvorenej stranami dňa 20.06.2008.

25. Predovšetkým súd prvej inštancie správne posúdil, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, spíňajúcou atribúty takejto zmluvy. Aj keď má úverová zmluva charakter absolútneho obchodu, na uvedené právne inštitúty je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy, aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 19. júna 2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku, nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

26. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely, na ktoré sa odvoláva žalobca (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Z dôvodovej správy k zákonu vyplýva, že cieľom jej prijatia je odstrániť výkladové problémy v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, s nimi súvisiace vzťahy a osobitne vzťahy tzv. akcesorického charakteru. Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe spotrebiteľskej zmluvy, sa vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa preferuje priorita Občianskeho zákonníka, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Predmetné ustanovenie zachytáva prevažujúcu výkladovú prax a jeho cieľom je výslovne stanoviť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. Keďže právny predpis, ktorého súčasťou je uvedené ustanovenie, nemá prechodné ustanovenia, znamená to, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Z uvedeného dôvodu, je tak námietka žalobcu v tom smere, že zmluvu o úvere bolo potrebné podriaďiť výlučne režimu Obchodného zákonníka, nedôvodnou.

27. Nedôvodne tiež žalobca namieta nepriznanie mu zmluvného úroku za obdobie po vyhlásení splatnosti (zosplatnení) úveru.

28. Súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie nesplatenej časti istiny úveru vo výške 23.876,35 eur, kapitalizované dohodnuté zmluvné úroky vo výške 3.089,84 eur vrátane nezaplatených splatných bankových poplatkov ku dňu zosplatnenia vo výške 23,20 eur, kapitalizované úroky z omeškania ku dňu zosplatnenia úveru vo výške 174,23 eur, teda celkom sumu vo výške 27.163,62 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % (v zmysle žaloby) zo sumy vo výške 26.989,39 eur od 17.01.2012 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobca sa teda v konaní dovoľáva nárokov na odplatné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve, teda za stavu, ak by nedošlo k predčasnému zosplatneniu úveru.

29. Aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách, už zaoberala. Najvyšší súd konštatoval cit., . Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 OBZ) - uznesenie NS SR vo veci 4 Obo 143/98 na ktoré správne poukazuje tiež súd prvej inštancie. V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania, označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods.2 OZ o administratívnom strope úrokov z omeškania.

30. Uvedenou problematikou sa odvolací senát Krajského súdu Trenčín (6Co) zaoberal už v rozhodnutiach zo dňa 28.9.2015 pod č.k. 6Co 587/15 <<http://merit.slv.cz/6Co587/15>>, zo dňa 26.04.2016 6Co/304/2015 <<http://merit.slv.cz/6Co/304/2015>> a tiež ďalších, kde vyslovil : „Keďže tento stav netrvá, (rozumej stav trvania záväzku pred zosplatnením úveru) je zrejme, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privodená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> K predčasnému zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide oproti právny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Ak napriek

tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 OZ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 OZ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517, ods. 2 OZ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/87/>> Z.z.. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej, alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/87/>> Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.“.

31. Od vyššie uvedeného právneho názoru nemá dôvod sa odvolací súd odkloniť ani v preskúmvanej veci. Na podporu jeho správnosti aj v tomto prípade poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.09.2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012 <<http://merit.slv.cz/IV.US476/2012>> -14, v zmysle ktorého ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru.

32. Odvolací súd zastáva teda ako tiež v predchádzajúcich prípadoch názor, že aj prípadná dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Keďže niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania (zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy) je takáto dohoda o takýchto úrokoch odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany.

33. Pokiaľ žalobca dôvodí kogentnou povahou ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>>, vylučujúcou podľa neho bezúročný úver, s tým, že úroky mu patria od „doby poskytnutia peňažných prostriedkov“, je potrebné uviesť, že jeho právo na priznanie úrokov za úver mu upreté nebolo.

34. Žalobca tiež poukazuje na potrebu diferencovať zmluvné úroky a úroky z omeškania, čo však súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nespochybnil a identifikuje sa s tým tiež odvolací súd. Cenu (odplatu) za úver má žalobca právoplatne priznanú, spôsobilú k vymoženiu, pre prípad dobrovoľného nesplnenia povinnosti žalovaným.

35. Vychádzajúc teda zo záveru o nedôvodne uplatnenej odvolacej námietke v tomto smere, súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu v časti nárokovaného zmluvného úroku aj za obdobie po zosplatnení úveru zamietol.

36. V konečnom dôsledku odvolateľ namietal súdom prvej inštancie stanovenú dlhšiu lehotu plnenia (v splátkach).

37. Podľa ust. § 160 ods. 1 O.s.p. (platného a účinného v čase rozhodovania súdom prvej inštancie), ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súdom môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

38. Vyššie uvedená právna úprava bola prakticky (len formulačne upravená), prevzatá do ust. § 232 ods. 3,4 CSP účinného od 1.7.2016. Lehota na plnenie povinnosti uloženej v rozsudku je tri dni, pričom plynie od právoplatnosti rozsudku (§ 232 ods. 3 veta prvá CSP). Lehota na plnenie (tzv. paričná lehota) môže byť tiež rozhodnutím súdu predĺžená (§ 232 ods. 3 veta druhá CSP), ak to odôvodňujú konkrétne okolnosti prípadu, spravidla v prípadoch, keď je splnenie uloženej povinnosti v lehote troch dní objektívne nemožné a to napr. s poukazom na zlú finančnú situáciu strany sporu, a to tiež spôsobom, že súd môže

uložiť povinnosť plnenia v splátkach, pričom môže tiež určiť, že omeškaním s plnením čo i len jednej splátky sa stáva splatným celé plnenie. Možnosť uvedeného postupu pokrýva výnimočné prípady, odôvodnenosť ktorého postupu, sa posudzuje individuálne.

39. Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalovaný je nemajetný (v exekúcii prišiel o nehnuteľnosť, ktorej bol vlastníkom a z výťažku ktorej bola uspokojená práve časť dlhu vo výške 43.559,70 eur majúca pôvod v úverovom vzťahu so žalobcom, od ktorého je odvodzovaný aj nárok žalobcu v tomto spore), má príjem vo výške cca 380,- eur mesačne, jeho mesačné náklady na bývanie sú cca 150,- eur, má tiež ďalšie úvery.

40. Vyhodnotiac vyššie uvedené okolnosti na strane žalovaného odvolací súd dospel k záveru, že v tomto prípade prichádza do úvahy výnimočné využitie zákonnej možnosti, spočívajúce v umožnení žalovanému, vykonať peňažné plnenie, na ktoré bol zaviazaný v splátkach, ktoré okolnosti odôvodňujú záver o jeho nepriaznivej finančnej situácii, za existencie ktorej bez ohrozenia svojich základných životných potrieb objektívne nie je spôsobilý splatiť dlh v splátkach vyšších, ako 200,- eur (ktorú výšku splátky správne ustálil súd prvej inštancie), nehovoriac o objektívnej možnosti dodržať prípadnú lehotu na plnenie povinnosti uloženej v rozsudku v rozsahu troch dní, ktorá plynie od právoplatnosti rozsudku podľa ust. § 232 ods. 3 veta prvá CSP. Prichádza tu teda dôvodne do úvahy zohľadniť sociálny aspekt na strane žalovaného, ktorý by nebol schopný vôbec, resp. bez toho, aby sa dostal do ešte závažnejšej ťaživej sociálnej situácie, plniť žalobcovi v trojdňovej lehote, pričom súčasne nemožno neprihliadnuť na to, že na strane žalobcu, ide na rozdiel od žalovaného o právnickú osobu, čo vylučuje vznik totožných dôsledkov, ako na strane žalovaného pre prípad stanovenia dlhšej lehoty na plnenie, ktoré postavenie žalobcu objektívne práve vo vzťahu k žalovanému v tomto smere zvyhodňuje. Nemožno tiež neprihliadnuť na správanie žalovaného, ktorý dlh nespochybňoval a v konaní tiež nebolo zaznamenané také jeho správanie, ktoré by vykazovalo známky obštrukcií. Okamžitá exekúcia na vymoženie celého dlhu (ktorú vzhľadom na situáciu v ktorej sa žalovaný nachádza možno dôvodne predpokladať) a vznik trov s jej vedením spojených, by nepriaznivú situáciu žalovaného nezlepšil, ale naopak výrazne zhoršil, predchádzanie ktorým následkom (samozrejme za dodržania platobnej disciplíny na strane žalovaného s poukazom na sankciu v podobe straty výhody splátok, pri nezaplatení čo i len jednej z nich v stanovenej lehote), sleduje práve súdom prvej inštancie na danú vec aplikované zákonné ustanovenie. Je síce pravdou, ako uvádza žalobca, že stanovená splátka (200,- eur mesačne) je nižšia, ako zmluvne dohodnutá splátka úveru (395,35 eur), avšak aj dlžná suma je aktuálne neporovnateľne nižšia (27.163,62 eur + úrok z omeškania), ako pôvodná výška dlhu (67.436,32 eur + príslušenstvo), vo vzťahu ku ktorej v čase uzatvorenia zmluvy o úvere bola aj koncipovaná výška splátky. Odvolací súd teda aj v tejto časti odvolacie námietky vyhodnotil ako nedôvodné, nespôsobilé privodiť v prospech žalobcu odlišné rozhodnutie vo veci.

41. Rozsudok súdu prvej inštancie je tak vo výroku vecne správny, preto bolo potrebné tento podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

42. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ako síce úspešnej strane sporu v odvolacom konaní, nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže tomuto vznik trov v odvolacom konaní z obsahu spisu nevyplýva a tento náhradu trov ani neuplatnil.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).